

Tummasävyinen shamaanikertomus

Antti Halme: *Tulileikit*.

Otava 2005.

Antti Halme teki debyyttinsä viime kesänä pirteällä teoksellaan *Markus Light ja palautuspullon henget*. Nyt Halmeelta on ilmestynyt edeltäjäänsä tummasävyisempi *Tulileikit*. Teoksen tummat sävyt syntyvät synkähköstä aiheesta – pojanviikarit Ville ja Harri saavat käsiinsä ikivanhan noitarummun, joka tuottaa pelkkää onnettomuutta. Onnettomuus on ehkä lievä sana, kärsimys ja kuolema kun ovat aiheita, jotka nousevat Tulileikkien teemoissa voimakkaasti esille. Kuolemaa kuvataan Villelle rakkaan isoisän poismenon ja noitarumpuun liittyvien vaarojen kautta. Kärsimys liittyy niin noitarumpuun kuin poikien jokapäiväiseen elämäänsäkin – noitarummusta kertovan tarinan lomaan Halme nivoo poikien päivittäiseen koulunkäyntiin liittyviä tapahtumia, jotka Villen ja Harrin osalta ovat lähinnä pelkkää kärsimysnäytelmää.

Tulileikit toimii hyvin. Perusasioista voi todeta, että ne ovat kunnossa: tarinarakenne ja tematiikka toimii. Esimerkiksi koulukiusaamisen teema solahtaa noitarumpu-teeman lomaan juohevasti, ja tätä kautta nousee esille vakaviakin aiheita, kuten koulutoverin itsemurha. Henkilöhahmot, etenkin Ville ja Harri, ovat mainioita ja saavat tarinan sykkimään elämää. Lineaarisen kerrontarakenteen kautta tarina etenee vetävästi ilman turhia kerronnallisia kikkailuja. Täytyy sanoa, että en lainkaan ymmärrä Anna Malénin yhteishyva.netin viihdesivustolla esittämää kommenttia Tulileikkien "hätäisestä ja hutiloidusta tyylistä", jolle Malén ei esitä minkäänlaisia perusteluja.

Halmeen teokset istuvat luonnollisella tavalla suomalaisen kerronnan perinteeseen: päällisin puolin ne edustavat realistisia tekstejä, mutta fantastisiakin elementtejä löytyy, kun hiukan pintaa syvemältä raaputetaan. Myös kulttuuri-elementti nostaa tematiikan puolella päätään – Tulileikit tuo persoonallisella tavalla esille saamelaista kulttuuria.

Maria Loikkanen